

der skal være så detaljeret som mulig. Afhøringen nedfældes i en særskilt politirapport, og oplysningerne fra udlændingen skal så vidt muligt søges kontrolleret. Det følger endvidere af meddelelsen, at afhøringen af udlændingen skal foretages således, at samtlige punkter i § 26, stk. 1, gennemgås.

Det anføres endelig, at opregningen i § 26 ikke er udtømmende, og det derfor efter omstændighederne kan være relevant at inddrage andre forhold, der kan bevirke, at udvisning vil være særlig belastende. Der angives herefter i meddelelsen en række eksempler på oplysninger, der vil være relevante at inddrage under afhøringen af udlændingen.

Under afhøringen søges bl.a. udlændingens sproglige færdigheder oplyst, herunder om hvorvidt den pågældende udlænding behersker sit modersmål. Endvidere foretages afhøring om udlændingens ægteskab eller samliv, og disse oplysninger skal så vidt muligt kontrolleres, eventuelt ved afhøring af ægtefælle m.fl.

Oplysningerne i politirapporten indgår i den forelæggelse for Udlændingestyrelsen, der foretages efter Meddelelsens pkt. 2.3.1., inden der tages stilling til spørgsmålet, om der under sagen skal nedlægges påstand om udvisning.

Oplysningerne om udlændingens personlige forhold, herunder dennes sproglige færdigheder, indgår herefter i anklagemyndighedens procedure under domsforhandlingen.

Jeg kan endvidere henvise til Anklagemyndighedens Årsberetning 1998-1999 bind 3, der indeholder en redegørelse for nyere højesteretspraksis vedrørende udvisning på grund af strafbart forhold og forholdet til Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 8. I sammenfatningen i afsnit 8 fremdrages udlændingens sproglige færdigheder som et af de forhold, der med styrke indgår i afvejningen efter § 26.

Højesteret har også i senere domme vedrørende udlændinge, der er opvokset i Danmark, bl.a. fremhævet det forhold, at udlændingen beherskede oprindelseslandets sprog. Der kan herved henvises til U 2001.856 H og U 2001.1334 H.«

Spm. nr. S 125

Til socialministeren (5/10 01) af:

Rikke Hvilshøj (V):

»Hvilken dokumentation skal kommunen sikre sig for at kunne afgøre, at en ansat ikke er fuldt uarbejdsdygtig, men alene uarbejdsdygtig i forhold til sin arbejdsgiver, hvordan skal kommunen sikre sin overbevisning om, at det er arbejdsgiveren, der er årsag til den ansattes uarbejdsdygtighed, har arbejdsgiveren som part ret til at blive hørt inden afgørelsen, og har arbejdsgiveren som part ret til at kræve undersøgelse af uvildig læge/specialist og ikke kun af den ansattes egen læge?«

Begrundelse

Hvis en ansat sygemeldes alene i forholdet til sin arbejdsgiver, og altså ikke er fuldt uarbejdsdygtig, så er vedkommende ikke berettiget til sygedagpenge. Konsekvensen af dette er, at arbejdsgiveren ikke er berettiget til refusion.

Svar (24/10 01)

Socialministeren (Henrik Dam Kristensen):

Efter dagpengelovens § 5, stk. 1, ydes der dagpenge ved fuld uarbejdsdygtighed på grund af sygdom. Udbetalingen af dagpenge ophører den dag, lønmodtageren er uarbejdsdygtig, uanset om den pågældende unnlader at træde i arbejde eller at raskmelde sig.

Det er en lægelig vurdering, hvorvidt der er tale om sygdom.

Det er uden betydning for uarbejdsdygtighedsbegrebet, hvad der er årsag til sygdommen. Der gælder således ikke særlige regler, når fraværet skyldes problemer på arbejdspladsen, og kommunen skal ikke tage stilling til, om sygdommen er arbejdsgiverens ansvar.

En arbejdsgiver, der udbetaler løn under sygdom, er berettiget til at få udbetalt de dagpenge, som den sikrede ellers ville have ret til fra kommunen, jf. dagpengelovens § 26, stk. 1.

Det betyder, at arbejdsgiverens ret til refusion er afledet af lønmodtagerens egen ret til dagpenge.

Når det skal vurderes, om en sygemeldt lønmodtager kan anses for uarbejdsdygtig på grund af sygdom, sker det med udgangspunkt i det arbejde, der blev udført før sygemeldingen.